

Sygn. akt III RC 174/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2021 roku

Sąd Rejonowy w Tczewie III Wydział Rodzinny i Nieletnich w składzie:

Przewodniczący Sędzia Dorota Klukowska

Protokolant Monika Błaszcz

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2021 roku w Tczewie

na rozprawie sprawy

z powództwa małoletniej A. D.

przeciwko M. D.

o alimenty

I. zasądza od pozwanej M. D. z tytułu alimentów na rzecz małoletniej powódki A. D. kwoty 600zł (sześćset złotych) miesięcznie płatnej do 10-go dnia każdego miesiąca z góry wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w przypadku zwłoki do rąk przedstawiciela ustawowego małoletniej powódki P. D., poczynając od 28 czerwca 2021 roku;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. odstępuje od obciążania pozwanej kosztami procesu;

IV. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt III RC 174/21

1. **UZASADNIENIE**

W dniu 28 czerwca 2021r. P. D. – działając jako przedstawiciel ustawowy małoletniej powódki A. D. - wniósł pozew przeciwko M. D. o alimenty, w którym zażądał zasądzenia ich w kwocie po 1.100 zł. miesięcznie wraz z sumą zaległości od dnia uprawomocnienia się postanowienia w sprawie III Nsm 61/21 - płatnych do jego rąk z góry do 10-go dnia każdego miesiąca wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w przypadku zwłoki od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, o nadanie rygoru natychmiastowej wykonalności co do całości rat płatnych przed dniem wniesienia powództwa, o wydanie wyroku zaocznego w przypadku nie stawienia się pozwanej na rozprawie oraz o zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż pozwana oferuje kwotę alimentów nie wystarczającą na utrzymanie powódki, która ma 13 lat i uczy się w szkole podstawowej, nie wymaga leczenia, nie posiada majątku ani dochodów.

P. D. wskazał, że uzyskuje miesięczny dochód w wysokości 4.000 zł., co jest niewystarczające na utrzymanie jego i dziecka. Odnośnie pozwanej podał, że nie posiada ona orzeczenia o niezdolności do pracy, ostatnio pracowała jako instruktor napraw w (...) Sp. z o. o. w T., otrzymuje alimenty na drugą córkę w kwocie 800 zł. Przedstawiciel ustawowy do pozwu załączył kosztorys utrzymania dziecka, gdzie średniomiesięczny koszt utrzymania małoletniej powódki wycenił na kwotę 2.632,42 zł. (pozew k. 3-5, kosztorys k. 6-7).

Pozwana M. D. uznała powództwo do kwoty 500 zł miesięcznie; w pozostałym zakresie wniosła o oddalenie powództwa oraz o odstąpienie o obciążania jej kosztami tego postępowania.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew wskazała, iż miesięczne koszty utrzymania małoletniej powódki wynoszą 1.100 zł., zakwestionowała przedłożony przez ojca powódki kosztorys utrzymania dziecka. Dodała, że małoletnia A. zamieszkuje z ojcem od 9 maja 2021r. Swoje zarobki określiła na kwotę 3.200 zł netto miesięcznie. W sytuacji, kiedy korzysta z rehabilitacji z uwagi na problemy z kręgosłupem, jej wynagrodzenie wynosi 80%. Pozwana dodała, że otrzymuje kwotę 500 zł (nie 800 zł) tytułem alimentów na swoją starszą córkę i w całości przeznaczają ją na jej utrzymanie. Koszt utrzymania O. L. wynosi ok. 1.000 zł. miesięcznie, pozwanej ok. 800 zł, do tego dochodzą koszty utrzymania mieszkania, samochodu i psa – łącznie ok. 1.630 zł miesięcznie. Po podziale majątku wspólnego pozwana zaciągnęła pożyczkę celem spłaty byłego męża - we wrześniu 2020r. przekazała mu kwotę 99.650 zł, miesięczna rata pożyczki, którą spłaca pozwana wynosi 663,11 zł.

Pozwana wskazała, że przelewa co miesiąc na utrzymanie małoletniej powódki kwotę 500 zł, a także dokłada się do innych wydatków np. kosztów kolonii, kupuje jej odzież, kosmetyki, prezenty, ponosi koszty jej utrzymania w czasie, gdy spędza z nią czas, zabiera ją nad jezioro, do Linoparku, czy kina, mimo, że ma dochody niższe o 1.000 zł od ojca powódki i na utrzymaniu drugie dziecko. (odpowiedź na pozew – k. 18-20).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletnia A. D. urodziła się (...), jest córką P. D. i M. D., których związek małżeński został rozwiązany przez rozwód orzeczony prawomocnym wyrokiem Sadu Okręgowego w Gdańsku z dnia 8 marca 2019r. wydanym w sprawie sygn. akt II C 4185/18. W wyroku tym Sąd wykonywanie władzy rodzicielskiej nad A. D. powierzył obojemu rodzicom ustalając, że małoletnia będzie przebywała u każdego z rodziców w równych dwutygodniowych okresach czasu i kosztami utrzymania małoletniej obciążył każdego z rodziców w czasie pobytu dziecka u niego.

Postanowieniem z dnia 6 maja 2021r. w sprawie sygn. akt III Nsm 61/21 Sąd Rejonowy w Tczewie częściowo zmienił powyżej wskazane orzeczenie i ustalił miejsce pobytu małoletniej A. D. przy ojcu P. D.. Postanowienie uprawomocniło się w dniu 14 maja 2021r. Obecnie powódka mieszka z ojcem.

(dowód: odpis aktu urodzenia k. 8, odpis wyroku SO w Gdańsku k. 21; odpis postanowienia SR w Tczewie k. 22, okoliczność bezsporna)

Małoletnia A. D. uczęszcza do 8 klasy, jest zdrowa, nie ma żadnych chorób przewlekłych, nie przyjmuje żadnych leków na stałe, nie uczęszcza na zajęcia dodatkowe, nie wymaga korepetycji. Jej usprawiedliwione potrzeby generują średniomiesięczny wydatek rzędu 1.200 zł, w tym 500 zł wyżywienie, 250 zł odzież i obuwie, 100 zł środki czystości, chemia i kosmetyki, 100 karta miejska, 100 zł rozrywka, 50 zł wydatki związane ze szkołą i 100 zł – kwota na nieprzewidziane wydatki i kieszonkowe.

Koszty utrzymania mieszkania, w którym małoletnia powódka mieszka razem z ojcem wynoszą średniomiesięcznie: czynsz 470zł, prąd 132 – 142 zł, 89 zł abonament rtv i Internet. Udział małoletniej w tych kosztach wynosi ok. 350 zł miesięcznie.

Łączny średniomiesięczny koszt utrzymania A. D. wynosi ok. 1.550 zł. w lipcu 2021r. małoletnia była na koloniach, które kosztowały 1.649zł, 1.100 zapłacił jej ojciec, resztę matka. P. D. nie mógł wykorzystać na ten cel bonu turystycznego.

(dowód: zeznania przedstawiciela ustawowego od godz. 00:11:02 do godz. 00:31:12 k. 67v-68)

Przedstawiciel ustawowy P. D. ma 38 lat, ma jedno dziecko, z którym zamieszkuje od maja 2021r., pobiera świadczenie wychowawcze 500+, otrzymał 300+ na wyprawkę szkolną dla córki. Pracuje jako starszy kierownik służby więziennej, zarabia ok. 4000 zł netto miesięcznie, ma także dodatek tzw. wczasy pod gruszą w kwocie 900 zł na 2 osoby rocznie,

otrzymuje 13 wynagrodzenie, na 3-4 miesiące otrzymał dodatek 300 zł netto. Pieniądze przekazane mu przez pozwaną z tytułu spłaty majątku wspólnego przeznaczył na zakup mieszkania. Nie posiada kredytu. Na swoje wyżywienie wydaje 500-600 zł miesięcznie, na odzież i obuwie – według swojego oświadczenia - 300-400 zł miesięcznie, na środki czystości, chemię i kosmetyki 50 zł, 200zł na bilet miesięczny do G.. P. D. posiada samochód o wartości 30.000 zł, jest właścicielem mieszkania, w którym mieszka z córką, nie ma oszczędności, ani innego majątku większej wartości.

(dowód: zeznania przedstawiciela ustawowego od godz. 00:11:02 do godz. 00:31:12 k. 67v-68)

Pozwana M. D. ma 41 lat, mieszka z córką O. L., która się uczy. Koszty utrzymania mieszkania, w którym pozwana mieszka razem z córką wynoszą średniomiesięcznie: czynsz 470zł, prąd 130 – 150 zł, 102 zł abonament rtv i Internet. Pozwana opłaca abonament telefoniczny dla siebie i obu córek w kwocie 100 zł miesięcznie.

W dniu 2.09.2020r. zawarła umowę pożyczki hipotecznej na kwotę 113.000 zł celem spłaty byłego męża po podziale majątku wspólnego z terminem spłaty do 15.09.2040r. We wrześniu 2020r. M. D. przekazała P. D. kwotę 99.650 zł. Pożyczkę spłaca w miesięcznych ratach po ok. 665 zł. W czerwcu 2021r. pozwana przełała kwotę 824,50 zł tytułem alimentów i koloni dla A. D., w lipcu 2021r. przełała kwotę 500 zł na utrzymanie powódki. W trakcie procesu płaciła średnio 500 zł miesięcznie.

Starsza córka pozwanej – O. L. ma zasądzoną kwotę 500 zł tytułem alimentów od swojego ojca, otrzymuje 700 zł, z czego 500 zł oddaje matce a 200 zł zostawia sobie tytułem rozrywki i kieszonkowego. M. D. na utrzymanie starszej córki przeznacza kwotę 300-400 zł miesięcznie.

Pozwana ma problemy z kręgosłupem, rozpoznano u niej dyskopatię C4-C6. W marcu 2021r. wykonała badanie RTG stawu biodrowego, gdzie rozpoznano m.in., że prawy talerz biodrowy jest o 12 mm wyżej. W okresie 5-17 lipca 2021r. korzystała ze zwolnienia lekarskiego.

Pozwana M. D. zatrudniona jest w (...) Sp. z o. o. w T. od 4 maja 2004r., pracuje na stanowisku operator produkcji – instruktor, średnio miesięcznie zarabia ok. 3.550 zł netto, nie ma dodatkowej premii, 13-stki, otrzymuje wczasy pod gruszą w kwocie 500 zł i „choinkowe” 1200 zł raz do roku. Innych dodatków do pensji nie ma.

Małoletnia spędziła u matki czas od 11 do 17 września 2021r. Odwiedza matkę średnio raz w tygodniu, nie zawsze u niej nocuje. Pozwana ponosi koszt utrzymania powódki, kiedy ta ją odwiedza, stara się zapewnić jej wypoczynek i atrakcje w czasie wakacji. W roku 2021r. dołożyła się do kolonii, zakupiła dla córki odzież, przesyła jej 50 zł miesięcznie tytułem kieszonkowego.

Na swoje wyżywienie pozwana wydaje 500 zł miesięcznie, na odzież i obuwie 100-200 zł miesięcznie, na środki czystości, chemię i kosmetyki 50 zł, 200zł na paliwo do samochodu, którym dojeżdża do pracy.

M. D. posiada samochód o wartości 13.000 zł, jest właścicielem mieszkania, w którym mieszka z córką oraz mieszkania, które otrzymała od swojej matki, przy czym jej matka tam nadal zamieszkuje. Pozwana nie ma oszczędności, ani innego majątku większej wartości.

(dowód: rozliczenie wynagrodzenia pozwanej k. 23-24, umowa pożyczki hipotecznej k. 25-30, harmonogram spłat k. 31, dowody wpłat k. 32-34, postanowienie SR w Tczewie sygn. akt I Ns 459/19 k. 35, dowody przelewów z rachunku pozwanej k. 36-37, wypis z protokołu k. 38, wydruk ZUS k. 39, badanie RTG k. 40-43, zaświadczenie o wynagrodzeniu k. 66, zeznania pozwanej od godz. 00:31:12 do godz. 00:50:48 k. 68).

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy, a także na podstawie zeznań przedstawiciela ustawowego małoletniej powódki P. D. i pozwanej M. D..

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie sąd nie oparł się na kosztorysie utrzymania dziecka załączonym przez przedstawiciela ustawowego do pozwu (k. 6-7), uznając, że w przeważającym zakresie koszty tam wskazane zostały zawyżone. W ocenie Sądu w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego oraz w kontekście przeprowadzonych w sprawie dowodów koszty wskazane w tych zestawieniach zostały znacznie zawyżone w stosunku do możliwości zarobkowych i majątkowych każdego z rodziców powódki, które aktualnie w przeważającej mierze wyznaczają poziom życia należny powódce. Przedmiotowe zestawienie ma charakter szablonu, jednakże powódka z całą pewnością każdego miesiąca nie zużywa wszystkich wymienionych tam produktów, nie ponosi wskazanych tam wydatków (choćby nie przeznacza kwoty 450 zł miesięcznie na hobby, gry, zabawki, kino i kieszonkowe), co powoduje, iż wyliczenie na jego podstawie zindywidualizowanych i realnych kosztów utrzymania powódki jest niemożliwe.

Sąd na mocy art. 235²§1 pkt 3 i 5 kpc pominął dowód o przesłuchanie małoletniej powódki w niniejszej sprawie uznając, że okoliczności, na które miałyby ona złożyć zeznania zostały dostatecznie wyjaśnione przez strony i przedłożone przez nie dokumenty i wniosek ten zmierza jedynie do przedłużenia postępowania. W ocenie Sądu wszystkie okoliczności istotne w sprawie zostały w odpowiedni sposób wyjaśnione, a zebrany materiał dowodowy pozwalał na wydanie wyroku.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne dokumenty, z których przeprowadził dowód i które stały się podstawą ustalen statusu faktycznego, gdyż ich autentyczność i prawdziwość nie budziła wątpliwości, korespondowały z resztą materiału zebranego w sprawie, w szczególności zeznaniami stron. Dokumenty te zostały zgromadzone w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami prawnymi, a także mają charakter kompletny.

Przy ustalaniu aktualnej sytuacji życiowej małoletniej powódki A. D. oraz aktualnych kosztów jej utrzymania Sąd wziął pod uwagę koszty przedstawione przez jej ojca w trakcie przesłuchania. I tak, w ocenie Sądu kwota 500 zł na wyżywienie dla dziecka w wieku małoletniej nie jest wygórowana, uwzględnia ona ceny poszczególnych produktów o jakości odpowiadającej potrzebom małoletniej. Wydatki na środki czystości, chemię i kosmetyki określone na 100 zł miesięcznie uwzględniają wiek i potrzeby małoletniej. Oczywiście jest również, że dziecko w wieku szkolnym wymaga nakładów na różnego rodzaju wydatki związane z edukacją i szkołą, a kwota 50 zł miesięcznie na ten cel jest jak najbardziej adekwatna, podobnie jak kwota 100 zł na kartę miejską, by małoletnia mogła się przemieszczać tak w celach edukacyjnych, jak i związanych z rozrywką. Sąd nie zgodził się jednak ze stanowiskiem przedstawiciela ustawowego, że na odzież i obuwie dla małoletniej konieczna jest kwota 500 zł miesięcznie. Zdaniem Sadu wystarczająca na ten cel jest kwota 250 zł miesięcznie. Sąd miał przy tym na uwadze, że na odzież i obuwie dla dziecka można wydawać znaczne kwoty, zwłaszcza, jeżeli rodzic ulega wszelkim zachciankom nastoletniej córki, jednak biorąc pod uwagę wiek A. D., dochody jej rodziców, fakt, że otrzymuje ona prezenty od rodziny, w tym od matki, Sąd uznał, że kwota 250 zł miesięcznie jest wystarczająca na pokrycie usprawiedliwionych potrzeb małoletniej w tym zakresie. W tym miejscu podkreślić należy, iż sam fakt poniesienia przez przedstawiciela ustawowego określonego wydatku, a nawet jego udokumentowanie, nie jest równoznaczny z faktem uznania go przez Sąd za uzasadniony wydatek związany z rzeczywistymi potrzebami małoletniej powódki.

Sąd kierując się zasadami logiki i doświadczenia życiowego stwierdził także, że w kosztach utrzymania małoletniej powódki należy uwzględnić kwotę 100 zł miesięcznie na rozrywkę oraz kwotę 100 zł na nieprzewidziane wydatki (np. związane z leczeniem) i kieszonkowe. Dodatkowo w skład utrzymania powódki wchodzi jej udział w opłatach mieszkaniowych wynoszący 350 zł, co stanowi iloraz sumy wydatków podzielonych na liczbę mieszkańców (tj. ok. 700 zł na 2 osoby – powódkę i jej ojca).

Sąd uznał za wiarygodne twierdzenia przedstawiciela ustawowego małoletniej powódki w zakresie jego sytuacji życiowej, uzyskiwanych przez niego dochodów, gdyż nie były

kwestionowane przez pozwaną oraz w zakresie kosztów utrzymania córki (poza omówionymi powyżej wydatkami na odzież i obuwie).

Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanej M. D. co do jej aktualnej sytuacji życiowej i mieszkaniowej oraz dochodów, albowiem są one jasne, spójne i logiczne. Sąd miał na względzie, że P. D. podnosił, że pozwana otrzymuje kwotę 800 zł alimentów na starszą córkę, jednak w żaden sposób tego nie wykazał. Pozwana zeznała zaś, że zasądzona jest kwota 500 zł (na co przedstawiła wypis z protokołu rozprawy) oraz że faktycznie córka otrzymuje 700 zł i 200 zł zostawia sobie tytułem rozrywki i kieszonkowego i Sąd uznał te zeznania za wiarygodne. Zdaniem Sądu także przedstawione przez pozwaną koszty jej utrzymania są zgodne ze stanem rzeczywistym. Za zaniżone w świetle zasad doświadczenia życiowego uznał Sąd jedynie kwoty wskazywane przez pozwaną w jej zeznaniach odnośnie wydatków na chemię, kosmetyki i środki czystości dla powódki oraz na odzież i obuwie dla niej.

Nie ma sporu między stronami, że żadne z rodziców ani małoletnia powódka nie posiadają majątku, z którego mogliby czerpać dochody na pokrycie kosztów utrzymania powódki.

Materialno-prawną podstawą powództwa o zasądzenie alimentów jest art. 133 § 1 kro, zgodnie z którym do świadczeń alimentacyjnych wobec dzieci zobowiązani są oboje rodzice, niezależnie od tego, czy żyją razem z dzieckiem czy też oddzielnie. Zakres tego obowiązku wyznaczany jest zaś, stosownie do wskazań art. 135 § 1 kro, z jednej strony poziomem usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego do alimentacji, z drugiej zaś zarobkowymi i majątkowymi możliwościami osoby zobowiązanej. Oba te czynniki Sąd bierze każdorazowo pod uwagę według stanu istniejącego w chwili orzekania.

W związku z powyższym, oceniając zasadność powództwa Sąd miał przede wszystkim na uwadze rozmiar uzasadnionych potrzeb małoletniej powódki A. D., ale także zważył na sytuację majątkową jej ojca i przede wszystkim pozwanej M. D..

W tym miejscu wskazać należy na treść uchwały Pełnego Składu Izby Cywilnej i Administracyjnej Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 r., III CZP 91/86, OSNP 1988, nr 4, poz. 42 przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego rozumieć należy potrzeby, których zaspokojenie zapewni mu - odpowiedni do jego wieku i uzdolnień - prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy. Możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego określają zarobki i dochody, jakie uzyskiwałby przy pełnym wykorzystaniu swych sił fizycznych i zdolności umysłowych, nie zaś rzeczywiste zarobki i dochody. Dzieci mają prawo do równej z rodzicami stopy życiowej niezależnie od tego, czy żyją z nimi wspólnie, czy też oddzielnie. Tak więc rodzice w zależności od swoich możliwości zobowiązani są zapewnić dziecku środki do zaspokojenia jego potrzeb fizycznych i duchowych (wyżywienie, mieszkanie, odzież, środki higieny osobistej, leczenie w razie choroby), a także środki wychowania, kształcenia, dostarczania rozrywek i wypoczynku. Przy ocenie, która z potrzeb powinna być uznana za usprawiedliwioną należy brać z jednej strony możliwości finansowe rodziców, z drugiej zaś zakres i rodzaj potrzeb.

W realiach niniejszej sprawy usprawiedliwione koszty związane z utrzymaniem małoletniej A. D. Sąd ustalił na kwotę około 1.550 zł miesięcznie. Mając na uwadze zasady doświadczenia życiowego, a także rozwój psychofizyczny, stan zdrowia, wiek małoletniej powódki, a także możliwości zarobkowe i majątkowe jej rodziców Sąd uznał, iż jest to kwota wystarczająca dla zaspokojenia jej usprawiedliwionych potrzeb.

Oceniając natomiast możliwości płatnicze pozwanej Sąd miał przede wszystkim na względzie, że pozwana poza małoletnią A. D. ma na swoim utrzymaniu córkę, z którą zamieszkuje, uzyskuje stały i pewny dochód w postaci wynagrodzenia za pracę. Mimo problemów zdrowotnych jest zdolna do wykonywania pracy. Kwota zasądzonych alimentów stanowi niespełna 20 procent jej aktualnych dochodów, uwzględnia fakt opłacania przez pozwaną telefonu córki, zapewnia też pozwanej środki finansowe na aktywne spędzanie czasu z powódką podczas kontaktów, czy wspólnych wakacji. Powyższe w sposób jednoznaczny prowadzi do wniosku, że M. D. jest w stanie płacić zasądzone alimenty, a ich wysokość odpowiada jej możliwościom zarobkowym i majątkowym.

Sąd miał na uwadze, że pozwana zgadzała się na ratę alimentacyjną w kwocie 500 zł, a więc w wysokości, w jakiej obecnie fundusz alimentacyjny wypłaca alimenty w zamian za niewypelniającego swych obowiązków rodzica, wypłaca je jednak tylko osobom, które nie przekroczyły odpowiedniego progu dochodu, a więc osobom ubogim. Zdaniem Sądu ma ona jednak możliwości, by płacić alimenty w kwocie wyższej tj. 600 zł miesięcznie.

Wyjaśnić też należy, iż sąd ustalił nierówne udziały w kosztach utrzymania małoletniej powódki, bowiem ponad kwotę 600 zł alimentów koszty utrzymania małoletniej będzie ponosić jej ojciec. Podejmując taką decyzję Sąd wziął pod uwagę fakt, iż przedstawiciel ustawowy osiąga dochody wyższe niż pozwana, nadto nie jest obciążony spłatą pożyczki z tytułu podziału majątku wspólnego i nie ma innych osób na utrzymaniu prócz powódki. A. D. jest nastolatką, zatem nie wymaga już stałej opieki rodzica, a w jej wychowaniu pomaga także pozwana, która ma kontakt z córką. Sąd uwzględnił przy tym, że przedstawiciel ustawowy ponosić będzie koszty utrzymania córki w kwocie stanowiącej niespełna 25 procent jego stałych dochodów (bez premii i dodatków).

Mając zatem na względzie ogół poczynionych powyżej ustaleń i rozważań Sąd na podstawie art. 135 § 1 i 2 kpc w związku z art. 133 § 1 kpc orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku, ustalając należne od pozwanej M. D. na rzecz małoletniej A. D. alimenty na kwotę po 600 zł miesięcznie od dnia wniesienia powództwa, albowiem obowiązek alimentacyjny powstaje z mocy ustawy i od tej chwili pozwana winna na pewno liczyć się z koniecznością ich poniesienia. Sąd nie zasądził alimentów za okres sprzed wniesienia powództwa, bowiem przedstawiciel ustawowy nie wykazał, że istnieją niezaspokojone potrzeby powódki z tego okresu.

W punkcie drugim sentencji orzeczenia Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie – tj. ponad kwotę 600 zł. Tak orzekając Sąd uznał, iż nie ma podstaw, by pozwana w większym (żądanym przez ojca powódki) niż zasądzona kwota stopniu miała przyczyniać się do zaspokajania potrzeb małoletniej powódki.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie trzecim wyroku na mocy art. 102 kpc uznając, że sytuacja materialna pozwanej oraz konieczność uregulowania przez nią alimentów od dnia wniesienia pozwu uzasadnia odstąpienie od obciążania jej tymi kosztami.

Ponadto, Sąd na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 kpc nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności (punkt czwarty wyroku).